

неговия изказан модус, откровено замислен да затормози инертното, лековато постигане на значения. В своята художествена практика Славейков опитва да реализира недостижимото – парадигматичния блян.

Сублимирайки националната митопоетическа традиция, екстрахирайки сюжетни звена от „Под игото“ и „Записки по българските въстания“, поемата „Кървава песен“ е и надредна спрямо предходните художествени постижения с национална тематика. Тя определено се съотнася спрямо тях като текст-снимка, а също и като странен метатекст, като причудлива смес от анахроничен жанр и философеми от *ницшеанско-заратустрианската* проблематика.

И ако епопеята „Кървава песен“ над десетилетие е промисляна от своя създател като недостижим, забулен в изказна мъглявина връх, то провокативната антология „На Острова на блажените“ онагледява напрегнатия от преплетени и разединени функции хоризонтал. Избраният жанр на антологията дава възможност за две характерни тенденции: 1) за умишлено-то стопиране, задържане на поетическата продукция, както и за ироничното указване хетеротопността на хомотопното пространство¹¹; и 2) освен че разделят и разединяват, портретите-емблеми представляват особен род синтези – естетически дефиниции и едновременно с това изчерпвания на значими моделни тенденции. Поради това не е учудващ факт, че в Пенчо-Славейковата антология акцентът пада върху биографичните очерци и коментари, редом с които поетичните текстове се оказват определено несамостоятелни (принудително внедрявани в някакъв животописен и естетически контекст, често пъти разминаващ се със съответния текст), определено им е възложена тясно репрезентативна задача. И – отново може с право да го заявим – пространството на „Остров“-а е раздвоено по силата на ярка полярност: между *езика* на поезията (обречен все отново и отново да се конституира) и *речта* на биографокритическите тълкувания, която остойностява, но и